

ἑκὸς μισθὸς ἔστι εἰς θεοῦ ἀναλωμάτων νόμος ἢ ἡ ἀπολείπειν πόμψυα ἢ θυσιᾶς τοῦς ἱερέας λαμβάνειν. αἰσιν ἔστι δέρματα ἑκωλαί. ὀπιτηρεῖς φησὶ τὰ μίαν, πότε τ' μισθὸν λήψη.

CHR. Χαίρεν υἱός] Chereas Cōmica videtur fuisse persona (certè ex Eunuchō Terentij apparet) hinc puto sumpta vel ex Eupolide qui in Βάπλιας fabula Chæream vt inquilinum exagitat, cuius natus hic perstringitur non solum vt illegitimus ciuis, sed vt puer meritorius & cinædus. Ceterum hinc constat signum olim fuisse datum, ad quod cogerentur iudices, post quod non licebat ingredi & merces non procedebat. Τὸ σῶνιο οὐκὸν] Patroni & causidici atq; aded Rhetores drachmā olim accipiebant pro st pendio diurno cūm patrociniū suscepant ciuitatis alicuius aut ciuis. Erat autem magistratus annuus & mercenarius ἔστι σῶνιο ὄρων, qui decem erant forte lecti vt docet Aristot. Hæc merces vel munus (sanè non castigandum vt apud Romanos postea factum est per legem muncia e à Cincio latam, deinde Traiani tempore animaduersum in Thuscillio Nominato, qui auctore Plinio in Epist. sex millia nummūm acceperat vt Vescetinoꝝ rum legatis adesset, tum mille denarios vt abesset. postremò nostris temporib. in quibusdam patronis me iudice vindicandum propter pretij immanitatem) dicebatur σῶνιο οὐκὸν, vt iudicantiū ἑκωλοῦν. i. semidrachma qui sunt duo Romani festerij, quæ pecunia ex publico tribuebatur. At verò quod vocabatur δικαστικὸν dabatur τοῖς ἡλιαστᾶς qui sedebant pro tribunali magni fori quod Helixiam (quia subdialis erat) dicebant. hoc ex veterib. Grammaticis liquet, & inde vix maximus Budæus expiscatus est quæ amplius docuit in poster. in Pand. Adnotationib. Legerem autem paulò post, ὁ μὲν ἀνέλκει non simpliciter ἔλκει. Non enim aliter pōt suis metris constare versus Aristophanicus. Festiuè autem vtitur similitudine ducta à fabris qui ferrā grandiozem ducunt & reducunt infra sup. ἀμ. vt robur aliquod fecent. Χασταῖδες ἢ Κωλακρέται] Tu autem, inquit, interim inhians Quæstorī stipendia iudicibus exsoluenti, non aduertis quæ illi patrant. Κωλακρέτης dictus ἀποδείκτης Quæstor nempe publicarum & diuinarum pecuniarum, et si quidam tantum præfuisse iudicialibus stipendiis volunt. Aristophanes Grammaticus scripsit eos non solum quæstores fuisse τὸ δικαστικὸν μισθὸν, sed etiam quæ in cultum deorum necessariæ erant solitum impensas facere. Interpres Græcus fab. Auiū Androtio-

Ἐνσάξουσι μὲν ἀεὶ τὸ ζῆν ἔνεχ' ὡσπερ ἀλάουον.
Βίλον] γαρ σε πέννητ' ἔστι, καὶ τούτων ἔνεχ' ἔρρωθ.
Ἰνα γνώσκῃς τὸ πησαυτιῶν. καὶ τ' ὅταν ὀδῶν γ' ὀπισθίην,
Ἐπὶ τῷ ἐχθεσῶν τιν' ὀπιρρύξας, ἀγρίως ἠούσις ὀπιτηδᾶς.
Εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον ποείσω τῶ δῆμῳ, ῥάδιον ἦν αἰ.

Σχόλια. Ὡσπερ ἀλευρον. ἢ εἰκὼν, ἀπὸ τῆς σφοδρῆς ἀδυναμίας. οἱ γὰρ μὲν βουλομένοι βάλλειν, ἐρίῳ ἐνσάξουσι. Ἐπιρρῶσαι. ἢ ἐν σφῆλι μέτρον. ἢ ἑραπειδοῖ. ἢ ἀπέφιντα καὶ κολακρούνα. Ἐπισθίην] λυκίφρων καὶ οἱ ἄλλοι ἑρατοδῆνη τὸ ἑραφίναί τοὺς κῶνας.

A nem citat hæc scribentem, τοῖς δ' ἔστι πῦθα δὲ θεωροῖς, τὸς κωλακρέτας δὲ δόναζεν τῶ ναυκληρικῶν ἐφόδον ἀργυρία, καὶ εἰς ἄλλο ὅτι ἀν' ἀναλωθῆαι. i. Theoris pythoem profecturis Colacretas dare (sub. iuber) in viaticum pecunias ex nautica re, tum vt necessarias alias facerent impensas. Quibꝰ verbis colligitur, fuisse ipsos quæstores publici ætarij quādo etiam τὸ ναυκληρικὸν exigebant: dictos tamen verisimile ἀπὸ τῆς κωλαί, quia quæ ex sacris victimis reliqua erant (pelles puta & κωλαί) ea illi accipiebant tanquā ἱερεῖς, & fortassis inde κωλακρέται quasi κωλακρέται, collectores rei i. iuarum.

Σχ. Τὸν θῖνα παράφεις] ἐκ βῦθα με κινεῖς. ἀντὶ τῶ πλὴν καρδίαν. Εὐφρόνιος ἢ ἑσσημειώσαι φησιν, ὅτι τ' θῖνα ἀρσενικῶς ἐρηνεν. παρόσον ἔοθις ἐν ἐάθει ἰεπελάγους καῖται, καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ. Καὶ οἶδ' ὅτι χρῆμα] εἰς τί με διαθήσεις. τῆτο δὲ φησιν ἡ πῶμυδος ἢ δὴ καὶ δεδομῶς, ὅτι ὀπιρρῶσαι τὸ δὴ δημοσίας ἡ αἰσῶν. Διημιζόντων] ἔστι δ' ἡμῶν ἀπατώντων. ἐγκυκλιῆται ἢ μεταβίβληται. Πλὴν ἰεθ' ὀφείρες] ἰεθὸ ὀφείρες ἰματίου. τὸ ἢ ἀκαρῆ, ὀπιρρῶσαι ἀντὶ τῶ βραχὺ καὶ οἰκτρῶν. Καὶ τῶ ἐρίῳ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἰαῶν ἀλγυῶτων, καὶ δὲ ἐρίῳ ὀπιρρῶσαι ἑλασον καλαβραχὺ. ἐν γὰρ τῶ περιβόλου φερόμενοι ἔεἰς καλασκευῶν ἰματίου θησαυρίζοντες ὀλίγον, δὲ πολλὰ χρόνε μόλις σῶμαίσει πλὴν πληρῆ τιμῶν τοῦ ἰματίου.

CHR. τὸν θῖνα παράφεις. J. penitus mihi animum turbas, & cor profundum mihi moues. θῖς vel θῖν à θείνω quod est pulso, non solū est littus, sed & τὸ βάθος τ' θαλάσσης, vt dixit Plaut. Rud. Qui à fundamento mihi mouisti mare quod Hippocrates diceret πυθμενόθεν. Itaq; vt θῖν ἐν τῷ βάθει τ' θαλάσσης, sic in corde sitū est τὸ θυμικόν. Notat Euphron. vt ait Scholiast. hoc loco θῖνα in genere masculino cū feminino soleat efferri. sed sciendum ipsū Homerum vsum sic esse, πολὺς δ' ἀμ' ὀσειφιν θῖς in Vlyss. lib. μ. Ceterū distingue post διημιζόντων non post ἀπασι. hoc enim vult, Quum tibi & omnibus reliquis iudicibus facile fuisset rem facere, tamen nescio quo modo circūueniris ab istis populi assentatoribus. Τὸ θ' ὀφείρες ἀκαρῆ] Breue, inquit, quod geris & miserandum pallium vix habes reliqui è tuo lucello: atque id illi paulatim tibi velut cum lana infundunt: Ducta hæc Metaphora est ab iis qui Parotidum malo laborant, & quibus cū minuto lanæ flocculo okū in aures funditur. Sensus est, tātulam esse mercedem triū obolorū vt ad cōparādum amictum vix quicquā cōparare possit vel spatio tēporis q̄ sufficiat ad pretiū emptionis.

F
Panllatim instillant, ad victum vix sufficiente farina:
Te namque voluit inopem esse simulq; valentem: scilicet vt sic
Aliorē gratis blādū agnoscas, qui si vocis acuta Signo forte maleuolos inimicos presseris, ilices illis
Ferus insultas: Quin facile erat his victum præbere popello:

ὀπισθίην. ἀπὸ τ' ὀπιρρῶσαι ἑξως αἰώ, ὀπισθίην, καὶ τὸ ὀπιρρῶσαι ἐφορμῆται ὁμοίως τῷ φωνῆ.
CHRIST. Τούτων ἔνεχ' ἔρρωθ.] Non capio horum verborum sensum, sed neque numeri sibi cōstāt. lego (donec aliud quid meliꝰ nouerim) ἐπίτητ